

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku B.P.

przy uczestnictwie H.J., S.J., I.K., E.O., K.Z., M.O., K.O., J.O., Z.Z., B.G., W.S.,
M.D., R.D. i R.P.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 maja 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 11 maja 2017 r., sygn. akt XXVII Ca [...] /16,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 grudnia 2012 r. Sąd Rejonowy w P. oddalił wniosek B.P. o stwierdzenie, że T.J. nabył przez zasiedzenie opisaną we wniosku nieruchomość. W wyniku apelacji wniesionej przez uczestniczkę K.Z. Sąd Okręgowy w W. zmienił postanowienie Sądu pierwszej instancji i stwierdził zasiedzenie własności wnioskowanej nieruchomości z dniem 23 listopada 2007 r. przez B.P. i R.P. w 1/3 udziału na zasadzie ustawowej wspólności majątkowej małżeńskiej oraz przez K.Z. i E.O. po 1/3 udziału, oddalił apelację w pozostałej części i orzekł o kosztach postępowania. Podstawą rozstrzygnięcia były art. 172 § 2 w związku z art. 176 § 2 k.c. oraz art. 31 k.r.o.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczyni zarzuciła Sądowi Okręgowemu naruszenie zaskarżonym postanowieniem przepisów prawa materialnego, tj. art. 336 oraz art. 172 § 1 i 2 i art. 175 k.c. przez błędną ich wykładnię, a także art. 176 w związku z art. 78 Konstytucji RP w związku z art. 386 § 1 i art. 233 k.p.c. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak spełnienia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Według tego przepisu skarga może być przyjęta, jeżeli jest spełniona jedna z czterech przesłanek: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca w ogóle nie odwołuje się do wskazanych przesłanek i do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie prowadzi żadnych rozważań prawnych dotyczących zasadności skargi, a jedynie ogólnikowo wskazuje na rolę Sądu Najwyższego. Uważa, że skarga „winna być uwzględniona do rozpoznania, bowiem wnioskodawczyni przez błędne założenie Sądu Okręgowego w W. została pozbawiona prawa do instancyjnej kontroli rozstrzygnięcia”. Nie jest to jednakże wystarczające, aby przyjąć do rozpoznania skargę kasacyjną, która jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia

prawomocnego orzeczenia sądowego. Samo niespełnienie oczekiwań wnioskodawczynie odnośnie do wyników sprawy, w której Sądy pierwszej i drugiej instancji rozstrzygnęły odmiennie nie stanowi podstawy do rozpoznawania skargi kasacyjnej.

W tej sytuacji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w postanowieniu.

aj

ał